

Sygn. akt IV KZ 17/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **R. H.**,
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 21 września 2022 r.
zażalenia wniesionego przez skazanego
na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia
6 kwietnia 2022 r., sygn. akt XXIII Ka 272/21,
odmawiające przyjęcia wniosku skazanego o doręczenie wyroku Sądu Okręgowego
w Katowicach z dnia 21 maja 2021 r., sygn. akt XXIII Ka 272/21, z uzasadnieniem
na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3 k.p.k. odmówiono przyjęcia wniosku R. H. o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem. Powodem tego rozstrzygnięcia był fakt, że zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k. w sytuacji utrzymania w mocy wyroku sądu pierwszej instancji, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony. Wniosek skazanego złożony został z przekroczeniem ustawowego terminu zawitego (art. 523 § 4 zdanie drugie k.p.k.), co obligowało do odmowy jego przyjęcia wniosku, wobec wystąpienia jednej z przesłanek określonych w art. 422 § 3 k.p.k.

Powyższe zarządzenie zostało zaskarżone przez R. H., który podniósł, iż doszło do nieprawidłowości w sposobie zawiadomienia go o terminie rozprawy odwoławczej, nie dostarczono mu „w odpowiednim czasie” wydanego wyroku oraz uzasadnienia, o które wystąpił uzyskawszy wyrok, co skutkuje tym, że utrudniono mu „odwołanie się od wyroku”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie było zasadne. Analizując sekwencję poszczególnych czynności Sądu Okręgowego w Katowicach brak jest zasadniczych podstaw do kwestionowania ich prawidłowości. Nie wystąpiły uchybienia, o których mowa w zażaleniu, mające w konsekwencji doprowadzić skazanego do niemożności realizowania dalszych procesowych zamiarów. Wskazuje na to fakt, że stosownie do zarządzenia z dnia 15 kwietnia 2021 r. (k. 2016) skazanemu wysłano na podany przez niego adres korespondencyjny zawiadomienie o terminie rozprawy odwoławczej, które zostało dwukrotnie awizowane (k. 2018, 2020). Ta sytuacja nie powodowała jednak obowiązku dokonywania ponownych doręczeń. Pozostawienie pisma w jednym z miejsc wskazanych w art. 133 k.p.k., w tym w placówce pocztowej, stanowi formę doręczenia zastępczego, które w procedurze karnej jest równie skutecznym doręczeniem co doręczenie bezpośrednie. Nieuprawnione zatem jest postrzeganie postępowania adekwatnie do treści art. 133 § 1 i 2 k.p.k. w kategoriach dyskryminacji czy ograniczania praw strony. Przedmiotowe doręczenie stanowiło dostateczną podstawę do uznania przez Sąd Okręgowy w Katowicach skazanego za zawiadomionego prawidłowo (k. 2021). Odnosząc się do wyroku, to podlega on doręczeniu z urzędu jedynie wówczas, gdy przepis ustawy tak stanowi (art. 100 § 3 k.p.k.). Taki obowiązek w przypadku skazanego w niniejszej sprawie się nie zmaterializował i nie ma to żadnego związku z kwestią stawiennictwa podczas publikacji tego orzeczenia, lecz obowiązkiem ściśle wskazanym przez ustawę (art. 505, art. 422 § 2a k.p.k.). Tym samym przedstawiona przez skazanego w środku odwoławczym sytuacja, w której upatruje nieprawidłowości w działaniach Sądu Okręgowego w Katowicach, mających generować dla niego dalsze negatywne implikacje procesowe, nie była przyczyną zamknięcia mu drogi do skorzystania z nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Przyczyną takiego stanu

rzeczy była przyjęta postawa, tj. nieodebranie korespondencji, co wiązało się z zamknięciem możliwości podejmowania dalszych czynności procesowych w sprawie. Wobec tego, że doręczenie - zarówno wyroku jak i uzasadnienia sądu drugiej instancji - w przypadku skazanego mogło mieć miejsce tylko na jego wniosek, złożony w terminie siedmiu dni od daty ogłoszenia orzeczenia (art. 524 § 1 zdanie drugie k.p.k.), to brak spełnienia tego warunku, poprzez niedochowanie terminu zawitego, skutkować musiało odmową przyjęcia wniosku jako spóźnionego. Został złożony w dniu 17 listopada 2021 r. (k. 2068-2069), a wyrok wydano w dniu 21 maja 2021 r. (k. 2023). Nie znajdując w świetle powyższych okoliczności podstaw do kwestionowania zaskarżonej decyzji procesowej Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[as]